

שלמה, שירי ומידכה ארצי אהבת המישפחה

את ואני ושירי

זה קורה במישפחות הכי טובות, תשמעו ממני, וכשזה קורה, חייבים להשלים עם המצב ולהמשיך את החיים כסידרם. פשוט זה לא הולך אחרת.

המיקרה שעליו אני מספרת לכם הפעם, הוא סיפור עצוב מסוג הסיפורים שאני דווקא לא ביותר אהבת לספר, וגיבורו הוא הזמר-מלחין שלמה ארצי.

שלמה ואשתו החמודה והאהובה מילכה, שהם הורים לילדה מתוקה בשם שירי, החליטו גם הם לקיים את צוהשעה ואת האופנה האחרונה ולהרחיב את המישפחה, לאחר שעברו משרון בחיי-הנישואין שלהם. התינוק החדש אמור היה לסמל, איפוא, שלום-בית והחזרת היחסים לתקופת אהבתיה. הכל היה טוב ויפה, מילכה היתה מוכנה לחולו לבעלה הפופולרי על הכל, ונכנסה למישר של שמירת-הרייון.

אלא שנראה כי נגד הגורל אין מה לעשות, ואפילו שמירת-הרייון לא תמיד עוזרת. מילכה נזהרה שלא להרים חפצים כבדים, לא להתאמץ יותר על המידה ואפילו לא להתעצבן בגלל דים, אבל למרות המאמצים, אחרי שלושה חודשי הרייון קרתה הפלה טיבעית. "ללא שום גורם מיוחד", כמו שהסביר לי שלמה. קורה, כמו שאמרנו כבר.

מובן שגם שלמה וגם מילכה קיבלו את המיקרה בצורה מבוגרת, וכמו שאני מכירה את השניים, אני בטוחה שהם יעשו במהרה, כשרק יתאפשר, ניסיון נוסף שתוצאותיו תשמחנה את לב כולנו.

את הסיפור הבא אני שומרת בבטן כבר כמה חודשים. פשוט לא רציתי לכתוב אותו קודם זמנו, כדי שלא יבואו אלי אחר-כך בטענות ששמי עין-הרע, ושרק בגללי קרה מה שקרה.

אבל היום, אחרי הלידה, כבר מותר לגלות שהקבלן הירושלמי יעקב בארשי, הידוע לכל בכינויו פושי ואשתו רחל הרחיבו, במזל טוב, את מישפחתם המפוארת והם חובקים בת.

או ודאי תשאלו, מה מיוחד בזה שלכושי רחל נולדה בת, אפילו אם כושי הוא אחד הירושלמים היותר מפורסמים ונחמדים שאני מכירה, או, כי למי שלא יודע — לכושי יש כבר, תודה לאל, שלוש בנות מתוקות הנושאות את השמות מירב, רווית ומרשיה, וכמו כל גבר בעמיו חשקה נפשו לבסוף בן ממין זכר.

בנייהווג עברו להתגורר בווילה משגעת במוצא שבכניסה לירושלים, ומאז הם מארחים אצלם את כל אנשי החברה הירושלמיים, ועורכים מסיבות שכמויות הירושלמיים שם הוציאו כבר את שימען ברבים.

וכן, ברגע שגודע לכולם שרחל בהרייון, הודיע כושי בצורה חדר-שמעית כי הפעם, לא חשוב מה ייוולד, תהיה ברית. מובן שהכל כבר עשו טוטו וחיכו ארטורטו לראות מה יילד יום ורחל, אחדים אפילו החלו מצמצמים את כמויות המזון שבלעו, בכיפיה להילולה שתבוא בעיקבות הבן המבטח.

אלא שרחל הקדימה את כולם, ובלידה בחודש השביעי הביאה לאוויר העולם בשעה טובה בת רביעית. מכל מקום, בניסיון החמישי שהם יעשו, הם כבר לא יסמכו על המזל. כושי גילה רופא שהבטיח לו הגיגית כי בידי שיטה בדוקה ללידת בנים, וכעת רק מחכים לראות איך יממש כושי את הבטחתו הפעם, ויעשה ברית לבת.

מציאות ודימיון

מינימום נקבע, ואז פנו אל האורח הזר, כמידת הנימוס המחייבת, ושאלו גם אותו, צריך להסביר פנים, לא? אבל לפנים המסבירים ציפתה הפעם הפתעת-חיייהם. האורח, בחור מגודל ושרירי, הניח על השולחן את ארנקו, מסוג ארנקיה-גברים המקובלים כיום, שהיה עשוי פלסטיק ולא מרשים ביותר. הוא פתח אותו, ושלף מתוכו 60 אלף דולר, בשטרות בני מאה, דבוקים זה לזה בצורות מסודרים. "עלי זה המקום הכי בטוח", הסביר, ומבט קל בשריריו הבהיר גם מדוע.

הפיות נפערו שם בשרשרת, ונא לזכור, בחבורת האמנים שלנו היו גם כאלה שלא ראו מימיהם 60 אלף לירות ביחד, שלא לדבר על דולרים, נו, התחלה למישחק קלפים צעיר כבר היתה. לא משהו מיוחד, רק כמה סיבובים, שבסופם הוסיף איש-הדולרים ל-60 אלף המקוריים שלו עוד כמה מאות לירות, וכטוב עליו ליבו הזמין את כולם לכוסית אחרונה באחד הבארים. אילו רק הייתי מגלה להם מיהו אותו אורח פורה, אז מרוב התרגשות היתה פר רחת גישמתם, על הכבוד שגפל בחלקם, להתפלל איתו ראשי-בראש.

זה התחיל כמסיבת-הפתעה ליום-הולדתו של האמן הצעיר. חבריו הנאמנים, חבורה קטנה בוהמית ומלוכדת המבלה את מרבית עיתותיה הפנויות יחד, החליטו לשמח את ליבו ולהפתיעו. הטלפונים עבדו לכל הכיוונים, העניין סוכם, וביום השישי עתידה היתה להיערך המסיבה. המארחת המיוועדת נכנסה בבוקר למיטבה והכינה את הטשולנטים, הגבינות, הבירה היין, ונראה היה ששוב מצפה להם ערב משותף נעים ומהנה.

הגיע הערב, הנאספים התכנסו, בעלי הדבר הגיע והופתע, השימחה נכנסה לשונג, החבורה המורעבת ירדה על הררי המזון, היטיבה ליבה במשקה והיה נחמד, כרגיל.

אבל ביניהם, ללא תיכונן מוקדם, נקלע אורח בלתי-צפוי, הוא הגיע באותו ערב מאילת, היישר מאחת האוניות העוגגות שם בנמל, אל ביתה של אחת המוזמנות, וזו הביאה אותו איתה.

והנה, לאחר ששבעו הכל ורוו גם, וכבר סיפרו את החדשות האחרונות ומה שהולך בעיר, העלה מישוה הצעה לשחק קצת קלפים, כמינהג ערבי-השבת דפעם. הי

שיגעו את המלחין ארדך שרים, את דובר הליברלים פמי טוויה, ובעצם את מי לא.

פנינה היתה נחושה בהחלטתה למצוא חתן, כזה שיהיה ראוי לוויולה של הוריה בצהלה. למחזורים שהומנו היתה התברר אחר-כך שהוויולה היא באמת ויולה, אבל לא-כלי-כך בצהלה אלא בשכונה סמוכה, נווה-מישכן. אבל למי זה כבר משנה?

ועד שהיא תמצא חתן ראוי לצהלה ולאבא שלה הקבלן, החליטה פנינה להשר תעשע בתקופת החיפושים אחריו, ואז נכנסו שרים וטוויג לתמונה.

אחר-כך היא סיפרה שהיא לומדת ביר ארצות-הברית מינהל עסקים ופסיכולוגיה, ולמי שלא התפעל היתה נותנת את האני מאמין שלה: "יש לי ביטחון-עצמי, אני לא מבקשת טובות מאף אחד ושונאת התייבויות, מה שאני עושה, אני עושה עד הסוף וטוב."

כשהבינה פנינה שבארץ כבר לא מת רשמים ביותר מנאומים כאלה, היא חזרה לאוניברסיטה בשיקאגו, שם היא מצאה סוף-סוף את אהבת-חיייה, מי שיהיה ראוי להיכנס גם אל בין הקבלנים וגם אל פרברי צהלה, אך הפלא-יפלא, היה זה דווקא ישראלי.

יואק קרונפלד הוא מה שכל חתיכה בת 25 חולמת עליו ורוצה להביא הביתה לאמא שלה, הוא פרופסור, ולא סתם פרופסור, אלא לפיסיקה, והוא לא סתם פרופסור לפיסיקה, אלא באוניברסיטת תל-אביב.

השניים התחתנו מהר, לפני שמישהו הספיק להגיד ג'ק, ועברו לגור בדירת פרופסורים, יחד עם הכלב של פנינה, פאפטי, שהוא, כפי שהיא אומרת: "הדבר שאני הכי אהבת בעולם."

הסבלנות

משתלמת

פנינה אלון אהבת הפרופסור

בן-זקונים

רחל בת ה-25 ובובי מתגוררים כבר ל-מעלה משנה בדירת-הסטודיו שלו שברחוב פופין, העובדיה שיש לו כבר בת בגילה לא הפריעה לו לשאת אותה, לפני זמן קצר, ואפילו להתכונן להפוך אב מאושר, גם כן בעוד זמן קצר.

אומנם לידות מחוק לינשוואין באופנה היום, אבל כנראה רק למי שלא יכול, רוצה או מסוגל להתחתן, משום כך החליטו השניים לעשות את המיצועה לפני שהיה מאוחר, והם מצפים עכשיו לחסידה שתביא לפלטה את בת או בן זקוניו.

אחת הדמויות הכי בולטות בין יושבי כסית היא השחקן כסוף-השיער אברהם פלטה, הידוע לכל בכינויו בובי, זה שהוא בולט בכסית יותר מאשר הוא על הבמה, זה לא באשמתו. פשוט עוד לא גילו אותו, גם אם הוא כבר בן 55 שנים.

כיום, למשל, הוא משתתף במחזה ילדי נדו, בתפקיד הבארמן שלא מוציא אף מילה מפיו כל ההצגה, ושלא תחשבו שזה קל, אלא שאחרי ההצגה הוא דווקא מדבר ד' הרבה, ובמייוחד עם אשתו הטרייה רחל, הצעירה ממנו ב-30 שנה.

אבל התוצאה בעלת המשמעות האמיתית, שיש לה השלכות על הכלכלה הירושלמית כולה, היא שהיחסים בין שני המיפעלים האלה התחממו לגמרי — אין עוד ארוחות-מנהלים משותפות, ואין עוד מסיבות-עובדים בחנוכה או בפורים.

לכמה ילדים ולמנהל לא הפריעה העובדה שהחתיכה היא אם לילד ונשואה לסגן שלו. התוצאה המיידית לפנישה המחשמלת היתה שסגן-המנהל, הבעל-המרומה, התגרש מאישתו החתיכה.

יחסים מחשמלים

היחסים בין שתי החברות הגדולות היו אידיאליים, ממש כמו בין הפלוס והמינוס. המנהלים היו נפגשים לארוחות-צהריים משותפות, וכל חנוכה או פורים היו ה עובדים הפשוטים עורכים מסיבות ביחד. באחת המסיבות נפגשה אחת הפקידות הכי חתיכות של חברה אחת עם אחד ה מנהלים הכי חתיכיים של החברה השניה. הקצר החשמלי היה בלתי-נמנע. לחתיכה לא הפריעה העובדה שהמנהל נשוי, ואב